

The B.E.A.C.H

#เธอก็บ๊ะเ

everyY

ทดลองอ่าน

everyY

ทดลองอ่าน

everyY

ทดลองอ่าน

Kirun เขียว
HIRUNA ภาพ

The B.E.A.C.H
#เรอกันทะเล

The B.E.A.C.H #เธอกับทะเล

Kipuu เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ที่ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2553-6

ภาพปก HIRUNA

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 339 บาท

พินับ

กระดาษถนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

#เจอกับทะเล เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้น ณ จังหวัดหนึ่งทางภาคใต้ ว่าด้วยการทำคาเฟ่ริมทะเลในพื้นที่ที่อยู่ห่างจากความวุ่นวายของชุมชนเมือง เมื่อความจำเป็นบางอย่างทำให้เจ้าของร้านกาแฟที่ตั้งอยู่ใจกลางกรุงเทพฯ อย่าง 'เมฆ' ต้องย้ายกลับมาอยู่ที่บ้านเกิดและเริ่มต้นทำร้านใหม่อีกครั้ง ประสบการณ์ในฐานะเจ้าของร้านกว่าสี่ปีของเขาก็เหมือนหายวับไปกับตา เพราะการสร้างร้านกาแฟร้านหนึ่งขึ้นใหม่ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างจากเดิมราวหน้ามือกับหลังมือมันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

แต่สวรรค์ก็ไม่ได้ใจร้ายกับเมฆจนเกินไป เพราะยังมี 'ตะวัน' พี่ชายแถวบ้านที่เคยใกล้ชิดกันในอดีตมาเป็นทั้งที่ปรึกษาและคนขับรถ ทำให้เมฆสามารถจัดการเรื่องซับซ้อนพวกนั้นได้แบบไม่ยุ่งยากมากนัก แม้จะมีความหลังที่พอหวนนึกถึงที่ไรก็ทำให้เมฆรู้สึกซัดใจ ไม่อยากจะคล้อยตามพี่ตะวันง่ายๆ ทุกครั้ง แต่เมฆก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าการเริ่มต้นใหม่ของเขาคั้งนี้หากขาดพี่ตะวันไปสักคนอะไรๆ มันก็คงจะยากและชวนให้รู้สึกเหงาอย่างบอกไม่ถูกแน่ๆ

ครั้งนี้เจ้าของผลงานน่ารักชวนอมยิ้มทั้ง **That Smile ยิ้มหวานของหมอ** และ **Give Love #เราจะจีบเฮีย** อย่าง Kipuu กลับมาพร้อมกับผลงานสุดโรแมนติกที่แตกต่างไปจากเดิม เพราะเป็นความสัมพันธ์ของช่วงวัยผู้ใหญ่ไม่ใช่เรื่องรักใสๆ วัยเรียนอย่างที่แล้วมา แต่รับรองได้ว่าความพิลิกู๊ดหวานๆ ยังคงเดิม ที่เพิ่มเติมคือมีผู้ช่วยหน้าใหม่มาฝากเนื้อฝากตัวนั่นเองคะ... เรื่องราวริมชายทะเลเล่มนี้จะเป็นไปในทิศทางใดมาเอาใจช่วยเมฆกับพี่ตะวัน พร้อมด้วยผู้ช่วยตัวเล็ก (?) ที่ชื่อแกมส์กับปลาทุใน **The B.E.A.C.H #เจอกับทะเล** กันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

The B-E-A-C-H #เชือกปีนทะเล
[The Best Escape Anyone Can Have]

- INTRO -

12 ปีก่อน...

เสียงพุดคุยและเสียงเพลงของงานเลี้ยงด้านนอกยังคงดังเข้ามาในห้องครัว เด็กหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงนั้นเอื้อมมือเปิดตู้ด้านบนเพื่อหยิบจานที่วางเรียงอยู่ก่อนจะต้องถอนหายใจ ปลายนิ้วของเขาเอื้อมถึง แต่คงไม่ดีแน่ถ้าจะหยิบจานกระเบื้องด้วยความปลอดภัยแบบนี้ไม่ทันไรก็มีอีกคนเดินเข้ามาใกล้ เขย่งตัวแล้วหยิบมันมาถือไว้ เขายืนรอ แต่คนตรงหน้ากลับวางจานทั้งหมดลงข้างอ่างล้างจาน แล้วยังเปิดบทธนหนาไปเรื่องอื่น

'เมฆ... พี่ขอคุยด้วยหน่อย'

'อะ? พี่ทำอะไรอะ'

'คือ...จริงๆ แล้วพี่มีเรื่องจะบอก แต่สัญญาได้มั้ยว่าบอกไปแล้วจะไม่โกรธ'

คนพุดยกมือขึ้นมาลูบท้ายทอย อย่างกับว่ามันจะช่วยลดความประหม่าลงไปได้ แต่ก็ไม่...

'ไม่สัญญา ยังไม่รู้เลยว่าพี่จะพูดอะไร เราจะไปปรับปากได้ไงว่าจะไม่โกรธ'

'เมฆ...'

'เอาจานมาเลย จะเอาไปให้น้ำวรรณ'

'ฟังก่อนดิ'

'พี่เป็นอะไรเนี่ย'

คราวนี้สิ่งที่รออยู่ไม่ใช่คำพูดหรืออะไรทั้งนั้น คนตรงหน้าขยับเข้ามาใกล้

ก้มตัวลง และสัมผัสสัมผัสริมฝีปากตัวเองเข้ากับเขา

วินาทีนั้นทุกอย่างตกอยู่ในความเงียบ ก่อนคนที่เป็นฝ่ายโดนเอาเปรียบ
จะหาคำพูดของตัวเองเจอก่อน

'พีตะวัน!'

'หะ...หือ?'

'เล่นน้ำอะไรของพี่วะ!'

คนพูดยกมือขึ้นมาผลักไหล่อีกฝ่ายเต็มแรงก่อนจะวิ่งออกไป ปล່อยให้
สายตาทั้งคู่หนึ่งมองตาม พร้อมกับประตูที่ปิดลงจนเกิดเสียงดัง
จบกัน...

- 01 -

ผมสัมผัสได้ถึงบรรยากาศแบบชนบททันทีที่รถฟอร์ดเรนเจอร์สี่ประตูยกสูงเคลื่อนตัวออกจากสนามบิน ทั้งบ้านปูน ถนนโล่ง และที่ดินถูกทิ้งร้างจนต้นหญ้าขึ้นรก...นี่คือบ้านเกิดของผม

ทุกครั้งที่กลับมา สิ่งหนึ่งที่รู้สึกได้ก็คือที่นี่แทบจะไม่มีอะไรแปลกตาไปเลยสักนิด ทิวทัศน์ทั้งหมดเหมือนถูกหยุดเอาไว้ในช่วงเวลาหนึ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลง

เมื่อตั้งสายตาดูกลับมาอีกฝั่ง สิ่งที่อยู่ตรงหน้าก็คือ 'มิสเตอร์ผลผลิตจากชายฝั่งทะเลอันดามัน' เขาอยู่ในเสื้อฮาวายสีจืด มีแว่นกันแดดบนใบหน้า และรอยสักรูปเกลียวคลื่นบนต้นแขนที่ชอบโผล่ออกมานิดๆ เวลาที่เจ้าตัวยกแขนขึ้นหมุนพวงมาลัย เขาคือสิ่งมีชีวิตที่ผมพยายามเลี้ยงทุกครั้งที่กลับมาบ้าน และวันนี้เขาคนเดียวกับนี่ก็ดันเป็นคนที่ขับรถมารับผมที่สนามบิน

"พี่ตะวัน แม่เป็นไงบ้างอะ"

ผมถามขึ้นมาทำลายความเงียบในรถ

"ก็...เป็นลม"

คำตอบที่ได้รับฟังดูสบายๆ และไม่ได้ช่วยให้มีข้อมูลมากกว่าตอนอยู่ที่กรุงเทพฯ สักเท่าไร ก็เพราะรู้ว่าแม่เป็นลมแล้วล้มลงจนข้อมือเคล็ดนี้ฝังมาถึงขึ้นเครื่องกลับบ้านมาทันทีที่เคลียร์งานเสร็จ และคงเป็นเพราะอีกฝ่ายได้ยินเสียงถอนหายใจเลยอธิบายต่อ

"น้ำฝนออกจากโรงพยาบาลเมื่อเช้า ตอนนี้อยู่ที่บ้าน ช่วงบ่ายพี่

แวะเข้าไปก็เห็นว่าออกมาดูงานในรีสอร์ทตามปกติแหละ"

เดี๋ยวนะ? แม่เป็นลม ล้มลงจนข้อมือเคล็ด และคนตรงหน้ากำลังพูดว่า
แม่ยังคงออกมาทำงาน?

"แม่เจ็บอยู่ แต่ก็ยังออกมาทำงานเนี่ยนะ!"

"ไม่เอา นำนอนโรงพยาบาลตั้งหลายวันเมื่อจะแย่แล้ว ให้ออกมายืดเส้น
ยืดสายเหอะ"

ผมบ่นหน้ายุ่งใส่แทนคำตอบพร้อมหันหน้าหนีและตัดสินใจจะเจียบ
เดิมที่ผมก็ตัดสินใจกับตัวเองมาตั้งนานแล้วว่ากับคนคนนี้ยิ่งพูดคุยกันได้
น้อยเท่าไรก็ยิ่งดี

นอกจากเรื่องในอดีตแล้ว ผมกับเขาก็ดูไม่มีอะไรสักอย่างที่เข้ากันได้
อีกฝ่ายดูเป็นคนของชายทะเลขนานแท้ เต็มไปด้วยบรรยากาศสบายๆ และ
นอกจากเสื้อผ้าที่บอกไปแล้ว ยังมีผิวสีแทน และท่าที่ไร้กังวลเหมือนอยู่ในโลก
ที่ไม่เคยมีปัญหาหรือเรื่องทุกข์ร้อน

"อากาศบริสุทธิ์ช่วยให้ร่างกายฟื้นตัวไวขึ้นนะ"

"พี่...!"

"อะไร เราอะ เย็นๆ ลงบ้าง"

ผมมองค้อนแทนคำตอบ ถอนหายใจ แล้วก็เจียบไป

ขอบคุณอะไรก็ตามที่ทำให้เราไม่ได้เจอกันบ่อยนัก

หลังจากจบ ม.ปลาย อีกฝ่ายก็ไปเรียนมหา'ลัยที่ต่างประเทศ แล้ว
หลังจากนั้น 1 ปีผมก็ขึ้นไปเรียนมหา'ลัยที่กรุงเทพฯ ด้วยความที่ต่างฝ่าย
ต่างก็ไม่ค่อยได้กลับบ้านกันทั้งคู่เลยห่างๆ กันไป แต่ก็ยังได้เห็นหน้ากันอยู่บ้าง
อย่างไม่มีทางที่จะเลี้ยวได้ เพราะเจ้าตัวกลับมารับช่วงต่อกิจการของครอบครัว
ทันทีที่เรียนจบปริญญาโท ส่วนผมที่ยังปักหลักทำงานอยู่กรุงเทพฯ ก็พยายาม
กลับบ้านให้ได้อย่างน้อยปีละครั้ง

พอเห็นว่าผมไม่ตอบอะไร ทางนั้นก็ยกมือขึ้นกดเปิดเครื่องเสียงในรถยนต์
แล้วพูดต่อ

"ฟังเพลงดีกว่า"

เพลงที่ตั้งขึ้นมาคือเพลง I'm yours เพลงสากลยอดเยี่ยมของ Jason Mraz ฝ่ายที่ขับร่ายอยู่ใช้ปลายนิ้วเคาะพวงมาลัยตามจังหวะ พิมพ์ตามเพลงไปบ้าง สาเหตุอีกอย่างที่ทำให้ผมกับพี่ตะวันต้องแวะเวียนมาเจอกันตลอดอย่างปฏิเสธไม่ได้ คือการที่แม่ของผมกับแม่ของเขาเป็นเพื่อนสนิทที่รักกันเหมือนพี่น้องแท้ๆ

แม่ท้องผมซึ่งเป็นลูกคนแรก ส่วนแม่ของอีกฝ่ายท้องลูกชายคนที่สอง และด้วยความซาบซึ้งในมิตรภาพหรืออะไรก็ตาม วันหนึ่งแม่พี่ตะวันก็ท้องแก่ใกล้คลอดกับแม่ผมที่ท้องอ่อนๆ ก็มานั่งคุยกันว่าควรจะตั้งชื่อลูกชายที่กำลังจะเกิดมาให้เกี่ยวข้องกัน

แม่ตั้งชื่อให้ผมว่าเทียบฟ้า ชื่อเล่นว่าเมฆ

ส่วนอีกฝ่ายชื่อจริงว่าชิตวัน ชื่อเล่นคือตะวัน

"เรื่องแม่เราอะ ไม่ต้องกังวลหรอก พี่คอยดูให้อยู่ ลูกวิกับป้าพรที่รีสอร์ต ก็ด้วย ไม่ปล่อยให้ทำอะไรเกินตัวหรอกน่า"

"อือฮึ"

"..." พออีกฝ่ายเจ็บไปผมก็ตัดสินใจพูดสิ่งที่ควรพูดออกมา

"ขอบคุณพี่ด้วยแล้วกัน"

"เล็กน้อยน่า อย่าลืมนไปขอบคุณแกงส้มด้วยล่ะ"

"แกงส้ม? พนักงานใหม่ที่รีสอร์ตเหรอ"

"หึ ลูกชาย..."

ลูกชาย? มีลูกแล้วเหรอเนี่ย

ถ้ารายนี้แต่งงานแล้วผมก็ต้องได้ยื่นแม่พูดถึงบ้างสิ

แต่นี่เสียอย่างนี้จะไปทำใครท้องเข้าก็คงไม่ซ็อก ไม่ตกใจ ไม่ทำเป็นเรื่องใหญ่อะไรหรอกมัง

เวลาผ่านไปประมาณครึ่งชั่วโมงรถกระบะคันสีดำก็ขับมาถึงบริเวณชายหาดชื่อดังที่บ้านผม ดั้งนั้นสองฝั่งถนนที่เลียบไปกับทะเลจึงเต็มไปด้วยร้านค้าต่างๆ ทั้งประเภทที่เปิดให้เช่าห่วงยางกับเสื้อ ชายอาหารทะเล

ชายเสื้อผ้า และอื่นๆ อีกมากมาย

จนในที่สุดป้ายชื่อ 'Sea Hug Resort - บ้านกอดทะเล' ก็อยู่ตรงหน้ารถที่ผมนั่งมาแล้วย่เข้าไปในนั้น ผ่านห้องพักสับกว่าหลัง ก่อนจะจอดลงตรงหน้าบ้านหลังเล็กสไตล์คอตเทจชั้นเดียวที่ปลูกไม้ดอกเล็กๆ เอาไว้รอบบ้านดูเรียบง่ายน่ารัก ช่างบ้านมีรถตู้โฟล์กสวาเกนสีมินต์เพิ่มความรู้สึกสดใส่เข้าไปใหญ่

...ทั้งหมดนี้คือกิจการที่แม่ผมเป็นเจ้าของ

ทันทีที่รถจอดลง ประตูเปิดออก ผมก็ต้องตกใจกับมหาพันธุ์ไกลเดินรีทรีฟเวอร์ที่วิ่งตรงมาพร้อมกระดิกหางสุดแรง ไมสิ...ใช้คำว่าเหวี่ยงหางไปมาอย่างสุดชีวิตน่าจะเหมาะกว่า แต่เจ้าหมาตัวนั้นดันเลียอ้อมรถแบบที่รู้เลยว่าน่าจะไปหาอีกคนที่อยู่ฝั่งคนขับ หลังจากนั้นก็มีคำพูดดังขึ้นมา

"ง แกงส์ม ตั้งใจเฝ้าคุณย่าฝนรีเปล่า"

แกงส์ม? แสดงว่าก่อนหน้านี้กับอกให้ผมไปขอบคุณหมา...ถูกมั๊ย

ให้ตายสิ!

ไม่ทันได้ตั้งตัวเจ้าหมานั้นก็วิ่งมาหาผม มองสบตาพร้อมแลบลิ้นใส่ด้วยสีหน้าว่าเจิงเหมือนเรารู้จักกันมาก่อน

...แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เราเจอกันนะ

"เนี่ยนะแกงส์ม?"

"อืม พี่พามาเที่ยวสองสามครั้ง มาที่ไรก็ได้กินขนมทุกที เลยกกลายเป็นว่าชอบมาอยู่บ้านเราไปซะงั้น วันก่อนพอเห็นน้ำฝนเป็นลมบูบู่ก็รีบวิ่งไปเรียกพี่ถึงท่าเรือโน่น"

โอเค ฟังดูแล้วเจ้าหมานี้ก็มีความดีความชอบที่น่าชื่นชมจริงๆ ผมเลยยกมือขึ้นไปลูบหัวแล้วส่งยิ้มให้ ก่อนจะหันกลับมาขมวดคิ้วใส่พี่ที่ตะวัน หน้านั้นเหมือนร้อนตัว สบตากับผมบูบู่ก็รีบแก้ตัวบีบ

"เป็นหมาก็เป็นลูกชายได้ปะละ ไป เข้าบ้าน"

ปัญหามันอยู่ตรงนั้นที่ไหน!

ผมตรงเข้าไปกอดแม่ที่ยืนรออยู่หน้าบ้าน ไม่รู้เพราะเพิ่งออกจากโรงพยาบาลรีเปล่า แต่ครั้งนี้ผมรู้สึกว่ามีแม่ดูโถมลงไปถึงแม้วันนี้ดาจะยังมีแววความสดใสเหมือนสาว ๆ มากกว่าคนอายุ 60 กว่าก็เถอะ ผมจับมือแม่ขึ้นมาดูแล้วเห็นว่ามืออะไรบางอย่างลักษณะคล้ายถุงมือที่เปิดปลายนิ้วแบบที่พอเอาได้ว่าเป็นฝือกสำเร็จรูปสวมอยู่ แม่เองก็เหมือนจะมองสำรวจผมอยู่ แล้วถามออกมา

"ผมลงรีเปล่าอะเฮ"

"เปล่าอะหน้อย"

ผมตอบเจ้อเสียงหัวเราะ แล้วพากันเดินเข้ามานั่งบนโซฟาदानใน

"ขอบคุณพี่เค้ารียังล่ะ อุตสาหกิจงานไปรับเรานะนั่น"

...หาเรื่องจ้างรีเปล่ายังไม่รู้เลย

"ขอบคุณตั้งแต่ในรถแล้ว"

ผมหันไปมองอีกคนที่ยืนอยู่กลางบ้าน ก่อนจะส่งสายตาเขาเรื่องไปให้อยากให้เจ้าตัวรับรู้ว่าผมต้องการให้เขากลับไปได้แล้ว แต่ต้นได้รับรอยยิ้มดาหยีส่งกลับมา สาบานเลยว่าจิงใจจนประสาท!

"จั้น...ผมกลับไปทำงานต่อแล้วนะน้ำฝน ส่วนแกงส้ม ึงอะ อยากกลับบ้านยัง"

หางยาวๆ ของเจ้าหมาโบทไปมาอย่างรุนแรงทันทีที่ได้ยินชื่อตัวเอง แต่มันกลับไม่ลุกขึ้น นอนหมอบอยู่ที่เดิม เป็นอันเข้าใจได้ละมังว่า 'ไม่กลับ' เห็นอย่างนั้นเจ้าตัวจึงหันมาพูดกับแม่ผม

"จั้นผมฝากแกงส้มไว้ที่นี้ก่อนนะน้ำฝน อาหารมันใกล้หมดรียัง ฟุ้งนี้จะได้เอามาเติมให้"

"เหลือเต็มเลย คราวก่อนพี่ตะวันเอามาให้ตั้งเยอะ"

ได้ยินอย่างนั้นคนฟังก็พยักหน้ารับ ยกมือขึ้นไหว้แม่ผม แถมยังแหวะส่งยิ้มให้ทางนี้แล้วเดินออกจากบ้านไป

ทันทีที่ประตูรถกระบะคันสีดำปิดลงและขับออกไป ผมก็หันกลับมามองแม่เพราะรู้สึกถึงมือที่ตีลงมาบนต้นแขน ก่อนจะได้ยินคำพูดตามมา

"เอาแต่แยกเขี้ยวทำหน้าที่เป็นยักษ์ใส่จนพี่เค้าหนีกลับบ้านไปแล้ว เห็นมั๊ย"

...ก็นั่นแหละที่ต้องการ!

วันต่อมาผมตื่นนอนเพราะนาฬิกาปลุกแจ้งเตือนตอนตีห้าครึ่งตามที่ตั้งไว้ทุกวัน ระหว่างที่ลุกขึ้นก็ได้ยินเสียงก๊อกรก๊ากๆ มาจากข้างนอกแบบที่รู้ได้ว่าแม่น้ำจะตื่นแล้ว ล้างหน้าแปรงฟันเสร็จก็เดินออกมาเจอคุณฝนที่กำลังชงกาแฟ โดยมีแกงส้มนั่งให้กำลังใจอยู่ข้างๆ

"ตื่นแต่เช้าเชียว"

"ปกติเมฆอยู่กรุงเทพฯ ก็ตื่นประมาณนี้แหละ แม่ชงกาแฟอยู่หรือช่วยมั๊ย"

"มือขวาแม่ยังใช้ได้อยู่ แคกดปุ่มเอง ชงเผื่อเอายังได้ หรือคุณบาริสต้าจะต้อมต้มน้ำกาแฟที่ชงเองเท่านั้น"

"อย่าแซวน้ำ ของแม่เสร็จแล้วนะ เดี่ยวเมฆชงเองก็ได้"

"โอเค หน้าบ้านมีขนม ตามไปนะ"

"ครับผม"

ผมชงกาแฟดำพร้อมกับส่งสายตาไปให้หมาขนยาวสีน้ำตาลที่ไม่ยอมเดินตามแม่ออกไป ไม่รู้เหมือนกันว่ามันกำลังรออะไรจากผม สุดท้ายก็เลยได้แต่ยกมือไปลูบหัวเหมือนเดิม

เตรียมทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยก็เดินตามแม่ไปนั่งหน้าบ้าน โดยมีเสียงฝีเท้าของเจ้าสี่ขาตั้งกระทบบั่นตามมาติดๆ

เรานั่งจับกาแฟกินขนมเงียบๆ ไปสักพัก ไม่รู้เหมือนกันว่าแม่คิดอะไรอยู่ แต่ผมกำลังมองบรรยากาศรอบๆ บ้านเกิดที่ยังคงร่มรื่นน่าอยู่เหมือนเดิมลมทะเลที่พัดเข้ามาเบาๆ ทำให้รู้สึกผ่อนคลายเข้าไปใหญ่ แต่พอสายตามองไปเห็นแม่ที่กำลังแบ่งขนมให้แกงส้มอยู่ ก็อดไม่ได้ที่จะเกิดความสงสัย

แล้วถามออกมาในที่สุด

"ถ้าวันนี้เมฆไม่ได้กลับบ้าน แม่ก็นั่งกินกาแฟตรงนี้คนเดียวเหวอ"

"คนเดียวที่ไหน มีแกงส้มอยู่ด้วยทั้งคน"

"หมานี่กลายเป็นลูกแม่ไปแล้วว๊ิง"

แม่ผมยิ้มรับคำพูดนั้น ก่อนจะแบ่งขนมปังกรอบไปให้มันอีกชิ้น พร้อมกับที่ผมถามต่อ

"ถามจริงๆ นะ ตอนเมฆไม่อยู่ แม่เหงามั้ย"

คำตอบแรกที่ผมได้รับคือรอยยิ้มและสายตาที่มองมา ปิดท้ายด้วยคำพูด

"ถ้าเราไม่ได้จะกลับมาอยู่กับแม่เร็วๆ นี้ แม่ก็ไม่ยอมรับหรือว่าความจริงก็เหงาแหละ คิดถึงลูกด้วย แต่ก็ไม่อยากตามให้กลับมาอยู่บ้าน"

ยอมรับเลยว่าผมรู้สึกผิดเต็มๆ ที่ได้ยินอย่างนั้น ก่อนจะถามต่อ

"ทำไมอะ"

"เพราะแม่รู้ว่าเมฆกำลังตั้งใจทำงานของตัวเองอย่างสุดความสามารถ ให้แม่ ให้ทุกคนเห็นว่าลูกรับผิดชอบตัวเองได้ สร้างอนาคตของตัวเองได้ ระหว่างที่ลูกของแม่กำลังพยายามทำทุกอย่างให้แม่เห็น ถ้าเกิดแม่ไปถามว่ากลับมาอยู่บ้านกับแม่มั๊ย เมฆจะเข้าใจว่าแม่เป็นกังวลเพราะคิดว่าลูกดูแลตัวเองไม่ได้ เดียวก็จ๋อยไปอีก"

"ไม่จริงอะ เมฆเป็นจ๋อนั้นเหวอ"

"อันนี้แม่ก็คิดเอาเองอะนะ ลูกว่าไงล่ะ"

"ไม่รู้สิ แต่ฟังดูเป็นคนนอยดั่ง่ายเกิน"

"ก็ประมาณหนึ่งอยู่น้าแม่ว่า"

เสียงหัวเราะเบาๆ ของแม่ตอนพูดประโยคที่ว่าทำเอาผมผลอยยิ้มตามไปด้วย ทั้งๆ ที่กำลังถูกพูดถึงในด้านที่ไม่ค่อยดีอยู่แต่ๆ

"แม่อะ..."

"แต่คนเราต้องมีทั้งข้อดีข้อเสียปนๆ กันแบบนี้แหละถึงจะน่ารัก ไม่น่าเบื่อ"

"น่ารักฟังดูไม่เท่าเลย"

"สำหรับคนเป็นแม่อะ ลูกจะหล่อหรือจะเพี้ยงงี้ก็ไม่สำคัญหรอก ลูกเป็นลูกที่น่ารักของแม่เสมอ"

ผมหันไปมองแม่ ยิ้มให้ ลูกขึ้นไปหา ก้มตัวลง แล้วพูดออกมาสั้นๆ

"กอดหน่อย"

เราเป็นคู่แม่ลูกที่กอดกันบ่อย ถึงจะได้อยู่ด้วยกันไม่มากนักแต่ผมกับแม่ก็กอดกันทุกครั้งที่มีโอกาส พอผลอะอ้อมแขนออกมา ผมก็พูดต่อ

"อีกไม่นานก็กลับมาอยู่ด้วยแล้ว ทนเหงาหน่อยนะ"

"โอเคครับ ได้กอดลูกชายก่อนออกไปทำงานนี่มันสดชื่นดีจริงๆ"

พูดจบแม่ก็ลุกขึ้นยืน ยกมือขึ้นมาตบต้นแขนผมเบาๆ โดยไม่พูดอะไร ก่อนจะเดินเข้าบ้านไปแล้วส่งเสียงตามมา

"แม่ฝากเมฆล้างแก้วกาแฟให้ด้วยนะ"

"ครับ..."

ผมรับคำ ไม่ทันไรก็เห็นแม่ออกจากประตูแล้วหันมาส่งยิ้มให้ ก่อนจะเดินไปยังส่วนที่รับรองลูกค้า และนี่คือภาพเดิมๆ ที่ผมเห็นมาตั้งแต่เด็ก...

บรรยากาศโดยรวมของรีสอร์ทเราเปลี่ยนไปจากตอนนั้นเพราะการรีโนเวตครั้งใหญ่เมื่อไม่กี่ปีก่อน แม่เองก็เหมือนกัน ถึงจะดูแข็งแรง กระฉับกระเฉง แล้วก็ทำงานคล่อง แต่สิ่งหนึ่งที่ผมต้องยอมรับก็คือแม่อายุเยอะแล้วจริงๆ

ผมเก็บแก้วและจานขนมเข้ามาล้าง ระหว่างนั้นก็คิดโน่นคิดนี่ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งได้ยินเสียงผิวปากวีดิวัดังมาจากหน้าบ้าน เจ้าสี่ขาขนฟูที่เคยนอนหมอบอยู่ดูตื่นเต้นทันทีที่ได้ยินเสียงนั้น (เอาจริงๆ เจ้านี้ดูตื่นเต้นตลอดเวลา) ผมเลยวางแก้วกาแฟในมือลง เดินออกไปมอง ก่อนจะเห็นพี่ตะวันยืนอยู่ตรงรั้วบ้านพร้อมกับลูกสุนัขหมาอีกสองตัว

เจ้าหมาติดตัวฟุ้งทะยานไปหาทันทีที่เห็นว่าใครยืนอยู่ ก่อนไปนั่งรอให้อีกฝ่ายเปิดรั้วไม้สีขาว เอาสายจูงล็อกเข้าที่ปลอกคอ พร้อมกับเสียงตะโกนที่ดังตามมา

"พี่มารับแก้มไปออกกำลังกาย!"

"อ้อ..."

ผมรับคำ แต่ในใจกลับคิดไปว่า...สรุปเสื้อผ้าสีฉูดฉาดนี้คงไม่ได้ใส่เพราะทำงานหรือก ถูกมั้ย

เพราะตอนนี้อีกฝ่ายอยู่ในเวอร์ชันรวบผมส่วนที่ยาวกว่าขึ้นไปรัดไว้ ใส่ชุดออกกำลังกาย รองเท้ากีฬาสีสด กางเกงผ้าร่มสีดำ และเสื้อแขนกุด ลายถักยิปไปทั้งตัว แถมยังเป็นสีเขียวแดงเหลืองอย่างชวนตาลาย ตัดกับรอยสักรูปเกลียวคลื่นสีดำที่รอบต้นแขน

ถ้าจะชอบสีสีนี้ขนาดนี้ก็ควรสักให้เป็นสี แล้วย้อมผมเจดสีไปเลยรีเปล่านะ
"ไปเดินเล่นชายหาดด้วยกันมั้ย"

อะ...? ผมเหวอไปนิดหนึ่งตอนได้ยินคำถาม เพราะไม่คิดว่าจะโดนชวนกะทันหันเลยสายหน้าแทนคำตอบ จนคนที่ยืนอยู่พูดซ้ำ

"มาเหอะน่า อยู่บ้านคนเดียวทำไม น้ำฝนไปทำงานแล้วนี่"

"ไม่อะ"

ผมตอบแล้วหันหน้าหนึ่งจะเดินเข้าบ้าน ก่อนได้ยินเสียงตามมา

"เมซ..."

อะไรอีกล่ะเนี่ย!

"แกงส้มมันไม่ยอมไปเดินเล่น สงสัยอยากให้เราไปด้วย"

ผมฟังคำพูดนั้นพร้อมหันกลับมาองเจ้าหมาที่เอาสองขาหน้าเกาะรั้ว แล้วแลบลิ้นส่งรอยยิ้มมาให้

...ถามจริง สรุปว่าเราสนิทกันเมื่อไหร่นะแกงส้ม

หลังจากยืนมองพ่อกับลูกหมาที่เป็นยิ้มแข่งกับแสงแดดตอนเช้าใส่ อยู่สักพัก ผมก็ถอนหายใจแล้วพูดต่อ

"รอแป็บหนึ่ง เราล้างจานอยู่"

สุดท้ายผมก็มาจบที่ตรงนี้ ตรงที่กำลังก้าวขาอย่างเอื่อยเฉื่อยไปตามชายหาดช่วงเช้าอันเงียบสงบ นักท่องเที่ยวที่พยายามตื่นมาชมความสวยงามของธรรมชาติมักจะกลับห้องพักเพื่อนอนต่อหรือไม่กี่ไปหาหม้อเข้ากิน มีแค่

บางส่วนเท่านั้นที่ยังอยู่เพื่อถ่ายรูป

ระหว่างที่เดินก็มองอีกฝ่ายทำตัวเหมือนตัวละครสักตัวซึ่งหลุดออกมาจากซีรีส์วัยรุ่น ใส่ชุดกีฬา วิ่งเหยาะๆ ไปบนพื้นทราย มีหมาสามตัวที่ใส่สายจูง ล้อมหน้าล้อมหลัง ส่วนผมเหมือนคนเมืองท่าทางแข็งๆ แถมยังไม่รู้ว่าตัวเองออกมาทำบ้าอะไรอยู่ที่นี่ด้วย

ผมถูกแนะนำให้รู้จักกับหมาทั้งสามตัวของพี่ตะวันในตอนที่ได้เดินมา โกลเดิน รีทรีฟเวอร์ชื่อแกงส้ม อันนี้รู้อยู่แล้ว อีกตัวคืออัลเซเชียนชื่อคั่วกลิ้ง และไซบีเรียน ฮัสกี้ชื่อน้ำพริก เพิ่มเติมมีบักที่บ้านป้ากับม้าชื่อทอดมันกุ่ม และแมวเมนคูนที่ยังนอนไม่ตื่นชื่อปลาหู

ชื่อแมวที่ได้ยินฟังดูแปลกหู จนต้องถามต่อว่าแมวเมนคูนคือแมวแบบไหน คำตอบก็คือ 'เมนคูนคือสายพันธุ์หนึ่งของแมว จุดเด่นคือตัวใหญ่มาก กลับมาบ้านว่าๆ ก็ไปดูที่บ้านพี่ได้' ได้ยินแล้วก็ได้แต่เหลือบทางตามอง

พอเดินไปจนถึงจุดที่มีโชติหินก้อนใหญ่เรียงรายและคนไม่เยอะเท่าไร คนตรงหน้าก็นั่งลงบนท่อนไม้ที่ฝังอยู่ในทราย ปลดล็อกสายจูงหมาให้เจ้าสามตัวนั้นวิ่งไล่กันอย่างมีความสุข ผมหลบไซบีเรียนฯ ซึ่งตัวเล็กที่สุดในแก๊งที่เกือบวิ่งมาชนเข้าจังๆ และเดินไปนั่งอีกฝั่งของท่อนไม้พร้อมกับที่ได้ยินอีกฝ่ายพูดออกมา

"ไม่ได้ลากออกมาสูดอากาศบริสุทธิ์เพื่อให้มันนั่งหน้าหงิกนะ"

"ไม่ได้ทำหน้าหงิกซะหน่อย"

"ถ้ามีกระจะเอามาส่องหน้าให้ดูตรงนี้เลย"

"พอเหอะน่า..."

คนฟังได้ยินคำพูดของผมแล้วหัวเราะไม่ทุกซบไม่ร้อน หยิบกิ่งไม้ใกล้มือขึ้นมาแล้วผิวปากหนึ่งที ก่อนจะโยนออกไปให้สุนัขสามตัววิ่งแข่งกันไปคาบมาคืน หลังจากที่ได้ไซบีเรียน ฮัสกี้กับโกลเดิน รีทรีฟเวอร์ชนะไปตัวละหนึ่งรอบ อัลเซเชียนหนึ่งรอบ และในรอบสุดท้ายเจ้านั้นก็ก๊ิกชะจนจับท่อนไม้หักคาปากไปเรียบร้อยก่อนจะเอามาคืนเจ้าของ เกมวิ่งไล่จับท่อนไม้ก็เป็นอันจบลง

เรานั่งเงียบบๆ กันอยู่ตรงนั้นลึกลับๆ อีกฝ่ายก็พูดขึ้นมา

"น้ำฝนบอกว่าเราจะกลับมาอยู่บ้าน"

"ใช่"

"ร้านกาแฟที่เปิดอยู่มีปัญหาหรือ"

ผมเปิดร้านกาแฟอยู่ในย่านเศรษฐกิจกลางกรุงเทพฯ แล้วก็อย่างที่อีกฝ่ายพูดออกมานั้นแหละ ก่อนหน้านี้ที่ร้านของผมกำลังมีปัญหาอยู่จริงๆ

"แม่เรายังไม่เล่าให้ฟังสิว่าเกิดอะไรขึ้น"

"เล่าแล้ว แต่ก็แค่คร่าวๆ"

"งั้นที่สงสัยอะไรก็ไปให้แม่เล่าต่อแล้วกัน"

"ก็เจ้าตัวแค้นนี่อยู่ที่นี่ ตามที่เดียวให้รู้เรื่องไปเลยไม่ดีกว่ารีง"

พอเหลือบสายตาไปมองก็เห็นรอยยิ้มถูกส่งมาอีกแล้ว ผมถอนหายใจพยายามบอกตัวเองว่าไม่ต้องไปเล่าอะไรให้ฟังหรอก เล่าไปก็ช่วยอะไรไม่ได้ แต่สุดท้ายกลับจบลงที่...

"คือมันเป็นอย่างนี้"

...เล่าๆ ไปเถอะ ไม่เล่าตอนนี้ยังงี้ก็คงโดนตอแยถามวันอื่นอยู่ดี

"ยังงี้"

"ร้านเราอะเช่าที่คนอื่นทำ ตอนแรกก็ทำสัญญาเป็นแบบปีต่อปี คิดว่าอยากเซฟตัวเอง เผื่อร้านไปไม่ได้ ปีแรกผ่านไปเราก็ขอขยายระยะเวลาของสัญญาให้มันยาวขึ้น เจ้าของที่เค้าเลยทำให้เป็นแบบสามปี แล้วมันก็จะครบกำหนดปีนี่แหละ พอเราติดต่อไปคุยเรื่องต่อสัญญาว่าจะขอยืดเป็นห้าปีไปเลย ก็สรุปว่าเจ้าของที่เค้าขอไม่ต่อสัญญาแล้ว เค้าจะเอาที่คืน"

"แล้วเราก็ตัดสินใจกลับมาอยู่บ้านซะเลย งี้หรือ"

"อืม ก็ใช้เวลาคิดอยู่ประมาณหนึ่ง หลักๆ คือเราอยากกลับมาอยู่กับแม่ อีกอย่างคือถ้าย้ายไปที่อื่นในกรุงเทพฯ มันก็ต้องเริ่มต้นใหม่เหมือนกัน"

"อ้อ แล้วเจ้าของที่เค้าจะเอาที่คืนไปทำอะไร"

ได้ยินคำถามแล้วผมก็ถอนหายใจ พร้อมตัดสินใจเล่าส่วนที่ไม่อยากพูดต่อ

"ทำร้านกาแฟ"

"ว่าแล้ว...เค้าเห็นร้านเราขายดีลูกค้าติดแล้วอะดิ"

"คือ...เค้าบอกเราว่าลูกค้าจะเปิดร้านทำเล็บ แต่เพื่อนเราไปสืบมาสรุปว่าจะทำร้านกาแฟนั่นแหละ"

"แล้วเราไม่โกรธเธอ"

"วันแรกก็โกรธนะ โกรธมากๆ ด้วย แต่พอใจเย็นลงก็ช่างมันเหอะ ทำอะไรได้ล่ะ เสาเค้าอยู่ก็แบบนี้แหละ"

"..."

"ตอนนี้ก็แค่ทำร้านต่อไปเรื่อยๆ รอเวลาหมดสัญญา แล้วค่อยขนของทุกอย่างออกมาให้หมด เขาทำเป็นมาขอซื้อของต่างๆ ต่อ ให้ราคาดีด้วย แต่เราไม่ขายหรอก ได้ลูกค้าไปก็พอแล้วมั้ง"

ผมหันไปเห็นพี่ตะวันยิ้มช้าๆ แล้วก็ตัดสินใจที่จะไม่พูดอะไรต่อ

ทางนั้นยกแขนขึ้นเหยียดบิดขี้เกียจสุดตัวระหว่งที่พวกหมาวิ่งไล่กันไม่หยุด แล้วหันมาพูดกับผม

"ที่ถามเนี่ย ไม่ใช่เพราะอยากจี้ใจดำให้ต้องมาเล่าเรื่องที่รู้สึกแย่อยกนะ"

"..." อ้อเธอ...

"แต่ถ้าเราจะกลับมาอยู่บ้านจริงๆ ใช้บ้านเก่าที่เปิดร้านกาแฟมั๊ย"

บ้านเก่าของครอบครัวพี่ตะวัน?

ผมจำได้ว่าเป็นบ้านหลังเล็กสองชั้นที่อยู่ติดกับรั้วรีสอร์ทของแม่ มีบริเวณพอประมาณ แต่ก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าตอนนี้ตัวบ้านเป็นแบบไหน แล้วเหมาะจะใช้เปิดร้านกาแฟหรือเปล่า ยิ่งกว่าเรื่องลักษณะของบ้านหรือเรื่องอะไรก็คือ... จะให้ผมเช่าบ้านของพี่ตะวันเนี่ยนะ?

พอเห็นว่าผมเงิบ ทางนั้นก็รีบพูดต่อ

"อย่าเพิ่งปฏิเสธ ไปดูบ้านก่อน"

คำตอบจากผมยังคงเป็นความเงิบ

อันที่จริงหนึ่งในสิ่งที่ผมคิดไว้ว่าจะทำตอนที่ลงมาบ้านโดยไม่ได้วางแผน

ล่วงหน้าครั้งนี้ คือหาที่สำหรับเปิดร้านกาแฟในเมือง แล้วก็ไม่ใช่ว่าจะไม่เคยนึกถึงการเปิดร้านอยู่ใกล้ๆ บ้านแบบที่อีกคนหนึ่งพูดนะ แต่สำหรับผมการเปิดร้านกาแฟริมทะเลในจังหวัดที่เป็นเมืองรองอย่างที่นี่ดูไม่น่าจะใช้ความคิดที่ดีสักเท่าไร

"ที่เจียบนี่คือล้งเลอะไร"

"ก็...เปิดร้านกาแฟริมทะเลเนี่ยนะ? คนที่นี้เค้าจะกินกาแฟตอนมาเที่ยวทะเลหรอ"

คำพูดของผมได้คำตอบเป็นรอยยิ้ม

"คนที่นั่นหรือคนที่ไหนเค้าก็ง่วงนอนเป็นกันทั้งนั้นแหละ"

เฮ้อ เหตุผลฟังดูโคตรจะพีชะวันเลย

"พูดง่าย"

"แล้วทำยากตรงไหน"

"ทำเองมัยละ"

ท่าที่สบายๆ ของอีกฝ่ายทำให้ผมหงุดหงิด

"ถ้าพี่จะทำเอง ทำไปนานแล้ว"

"..."

"ถ้าปีากับม้าพี่เป็นคนเห็นแก่ตัวสักนิดหนึ่งนะ ไม่ใช่แค่ร้านกาแฟหรือกรีซอर्टเค้าก็ทำเอง รู้ใช่ไหม"

ผมเสียบ หลบสายตา ก็ไม่ใช่ที่ไม่รู้ แม่พูดให้ผมฟังอยู่ตลอดนั่นแหละ ว่าลูกค้าส่วนหนึ่งของกรีซอर्टเรามาจากการขายแพ็คเกจที่พักพร้อมบริการนำเที่ยวของบ้านพี่ตะวัน แล้วถ้าบ้านนี้เกิดจะทำกรีซอर्टเองขึ้นมา รายได้ส่วนหนึ่งของแม่ก็คงหายไปจริงๆ

"แล้วก็ไม่ใช่แค่กรีซอर्टด้วย เรือเล็กที่ลูกค้าเช่า อาหารที่ทำเลี้ยงลูกค้ามือเข้ากับมือเที่ยง รถตู้รับส่งคนจากในเมือง ถ้าปีเห็นแก่ตัว เค้าทำเองไปหมดแล้ว แต่ปีอยากที่บ้านเราอยู่ได้ แล้วคนรอบข้างก็อยู่ได้ด้วย ไม่ใช่เอาตัวรอดมีกินมีใช้ไปคนเดียวแล้วทิ้งให้คนอื่นลำบาก"

ยังเห็นผมทำหน้าที่อ เลียงไม่ออก อีกฝ่ายก็ใส่มาซูดใหญ่เลย

"บ้านอากงตรงนั้นอะ มันเก่ามาก แล้วพี่ต้นเค้าจัดการรีโนเวทใหม่เพราะตั้งใจจะเปิดร้านอะไรสักอย่างอยู่สักพักแล้ว ตอนแรกคิดว่าร้านน่าจะเป็นติ่มซำล่ะมั้ง แยกจากรีสอร์ทเราจะได้มากินมือเท้าด้วย แต่มาบอกว่าเป็นมันติดกับรีสอร์ทน่าฝน แล้วพี่ต้นก็ไม่ได้อยู่ที่นั่นตลอด ทำร้านไว้ยังไงก็ต้องจ้างคนอื่นมาดูแลไม่ดีก็ไม่ได้คอยคุมเอง ถ้าไม่ยอมให้บ้านโทรมก็ซ่อมให้เสร็จแล้วเก็บที่ไว้สักวันหนึ่งยังไงเราก็ต้องย้ายกลับบ้านมา จะได้ใช้ทำเป็นร้านกาแฟ กังวลอยู่เรื่องเดียว กลัวคนอื่นจะมาเปิดก่อนจนลูกค้าติดไปซะ เพราะตอนนี้คนในเมืองก็เริ่มมาอ่านชื่อที่แถวนี้เพื่อทำธุรกิจกันมากขึ้น"

ยิ่งฟังก็ยิ่งพูดไม่ออก ก่อนหน้านี้ผมใช้ชีวิตอยู่ที่กรุงเทพฯ ได้กลับบ้านไม่เคยมากกว่าสองครั้งต่อปี คิดว่าคนแถวบ้านบางคนคงจำหน้าไม่ได้ด้วยซ้ำ แต่ในช่วงเวลาที่ผมใช้ชีวิตของตัวเองโดยลืมนึกถึงคนอื่น ที่นี้กลับมีคนที่ยังนึกถึงผมอยู่...

"อ้าว เจียบไปเลย"

"แล้วจะให้พูดอะไรอะ"

ผมตอบกลับไปแค่นั้น หันหน้าหนี แล้วก็จมอยู่กับความคิด สักพักก็ถอนหายใจ ลุกขึ้น แล้วเดินไปเก็บกิ่งไม้ที่ตกอยู่ อะไรไม่รู้ทำให้นี่ก็อยากลองเขี่ยกิ่งไม้ให้พวกหมาตัวใหญ่วิ่งไปคาบมาคืนแบบที่เห็นเมื่อครู่

"แกงส้ม!"

จะเรียกตัวอื่นก็เหมือนจะยังไม่รู้จักกันยังไงก็ไม่รู้

พอเจ้าหมาหันมา ผมก็เขี่ยของในมือออกไป เพื่อจะพบว่าเจ้าหมานั้นกลับไปวิ่งเล่นกับเพื่อนต่อ โดยที่ไม่สนใจกิ่งไม้ของผมสักนิด ระยะเวลาที่ได้แต่ยืนชมวดควิวใส่หมา ก็มีเสียงหัวเราะดังมาจากข้างหลัง พร้อมกับที่อีกคนเดินมาหยุดอยู่ข้างๆ

"ทำแบบนี้มันไม่ฟังหรอก"

ผมหันไปมอง สงสัยอยู่หรอกว่าต้องทำยังไง แต่ก็เลือกที่จะไม่ถาม

"การสื่อสารกับหมามีสองอย่าง มีน้ำเสียง สายตา"

พูดจบเจ้าตัวก็ขยับตัวไปเก็บกิ่งไม้อีกอันมาถือไว้แล้วพูดต่อ

"เรียก แล้วสบตาให้หมารับรู้ได้ว่าเราจะสื่อสารกับเค้า ด้วยความมั่นใจ
เข้าใจกันแล้วค่อยโยนไม้ อะลอง"

"ไม่เอาอะ"

คนฟังไม่ตอบ แต่จับข้อมือผมขึ้นมาแล้วดักกิ่งไม้ใส่มือกันเฉย ก่อนจะ
เป่าปากเรียกให้ทุกตัวหันมามอง

"สบตากับทุกตัวเร็ว"

"ก็บอกว่าจะไม่เอาไง"

"สบตายัง"

พูดจบเจ้าตัวก็ชะงักตัวมามองหน้าผม โกล้ไปแล้วเนี่ย! สุดท้าย
ต้องยอมทำตาม เรียกความมั่นใจแล้วมองแวตตาของทั้งสามตัว ตาสีน้ำตาลเข้ม
ของอัลเซเชียน สีน้ำตาลอ่อนของโกลเด็นฯ และสีฟ้าของไซบีเรียนฯ ก่อนจะ
ตอบกลับ

"เสร็จแล้ว"

"คราวนี้โยนไม้ได้"

ผมยังคงขมวดคิ้วอยู่ แต่ก็ยอมโยนไม้ออกไปสุดแรง เหลือเชื่อ! พวกหมา
วิ่งไปคาบไม้ที่ผมโยนจริงๆ ด้วย คราวนี้เจ้าแกงส้มเป็นผู้ชนะ คาบไม้วิ่งกลับมา
อย่างรวดเร็วจนขนยาวปลิวไปตามลม แต่กลับไม่ยอมเอามาไม้ที่คาบมาให้ผม
ซึ่งแบมือรออยู่ และวางแหมะลงบนเท้าเจ้าของชะอย่างนั้น

ฝ่ายที่ยืนอยู่ข้างผมก้มลงเก็บไม้แล้วหันมาพูด

"แต่มันก็ไม่คืนของให้คนที่ไม่ใช่เจ้าฝูงอยู่ดี"

พูดจบเจ้าตัวก็ยิ้มมุมปาก

เนี่ย คนอะไรน่าโมโห!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625536.html>